

اثربخشی معنادرمانی گروهی بر بهبود کیفیت زندگی مادران دارای فرزند با نیازهای ویژه

محسن مرادی کوچی، هاجر آقائی پور

چکیده:

هدف: پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی معنادرمانی گروهی بر بهبود کیفیت زندگی مادران دارای فرزند با نیازهای ویژه انجام شد. روش: برای انجام این پژوهش از طرح نیمه تجربی پیش‌آزمون-پس‌آزمون با گروه گواه و دوره پیگیری استفاده شده است. به این منظور ۳۲ نفر از مادران دارای فرزند معلول، به شیوه نمونه‌گیری دردسترس انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه ۱۶ نفری آزمایش و گواه قرار گرفتند. سپس گروه آزمایش در ۱۰ جلسه آموزش گروهی معنادرمانی (هر هفته یک جلسه ۹۰ دقیقه‌ای) شرکت کردند. در حالی که گروه گواه هیچ آموزشی را دریافت نکردند. برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه کیفیت زندگی سازمان بهداشت جهانی (WHOQOL-BREF) استفاده شد و با روش تحلیل کواریانس مورد بررسی قرار گرفتند. یافته‌ها: نتایج نشان داد که برنامه‌ی مداخله‌ای منجر به بهبود کیفیت زندگی گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه شده است. همچنین یافته‌های این پژوهش نشان داد که آموزش کسب معنا باعث بهبود حیطه‌های سلامت روان و روابط اجتماعی در گروه آزمایش شده است. اما بر حیطه سلامت جسمانی و سلامت محیط تأثیر معناداری نداشته است. این نتایج کماکان در دوره پیگیری نیز پایدار بود. نتیجه‌گیری: معنادرمانی گروهی می‌تواند بر بهبود کیفیت زندگی مادران دارای فرزند با نیازهای ویژه مؤثر باشد.

واژگان کلیدی: معنادرمانی، کیفیت زندگی، نیازهای ویژه.